

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-3 У. 11505/14
02.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Драгана Јовановића, чланова већа, са судским саветником Небојшом Стојановићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби коју је поднео тужилац А.А. Из ..., ... бр. ..., против туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинета министра, ради поништаја решења туженог, 01 број 118-1-4/13 од 06.06.2014. године, у предмету понављања управног поступка у правној ствари престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној 02.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинета министра, 01 број 118-1-4/13 од 06.06.2014. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем, коначним у управном поступку, одбијен је предлог за понављање поступка А.А., бившег полицијског службеника Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе у ..., у коме је донето решење о престанку радног односа, 01 број 118-1-126/09 од 15.06.2009. године.

У тужби поднетој Управном суду 03.09.2014. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због повреде правила поступка и неправилно утврђеног чињеничног стања. Наводи да у предлогу за понављање поступка од 04.04.2013. године, није указивао на одредбу члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, као основ за понављање поступка, већ је указивао на одредбу члана 239. тачка 5. истог закона, с обзиром да су Основни суд у Пироту и Апелациони суд у Нишу, битно друкчије решили претходно питање на коме је засновано решење о престанку радног односа, 01 број 118-1-126/09 од 15.06.2009. године, због чега тужени орган није одлучио да ли постоје услови за понављање

поступка на основу одредбе члана 239. тачка 5. Закона о општем управном поступку. Истиче да у спроведеном поступку није потпуно утврђено чињенично стање, јер тужилац никада није дао писану или усмену сагласност за прикупљање података из члана 111. Закона о полицији, на основу којих је донето решење о престанку радног односа, 01 број 118-1-126/09 од 15.06.2009. године, због чега подаци који су прибављени противзаконито, нису могли бити употребљени приликом доношења решења. Предлаже да Суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

Тужени орган је доставио Суду списе који се односе на предмет управног спора и одговор на тужбу, у коме оспорава све наводе тужбе и остаје код навода изнетих у образложењу оспореног решења. Наводи да се тужилац у поднетом предлогу за понављање поступка није позвао на одредбу члана 239. став 1. тачка 5. Закона о општем управном поступку, при чему ослобађајућа правноснажна пресуда у кривичном поступку не представља претходно питање у смислу наведене одредбе закона, јер сама чињеница покретања кривичног поступка за кривично дело за које се гони по службеној дужности, представља основ за престанак радног односа. Истиче да је саставни део предлога за престанак радног односа безбедносна провера Полицијске управе у Пироту, 02 број 336/09 од 31.03.2009. године, а која указује на постојање безбедносних сметњи које су разлог за престанак радног односа из члана 168. Закона о полицији, у вези члана 111. став 2. истог закона. Предлаже да Суд одбије тужбу.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из разлога датих у образложењу оспореног решења произлази да је тужени орган нашао да је решењем Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинета министра, 01 број 118-1-126/09 од 15.06.2009. године, тужиоцу престао радни однос у Министарству са 22.06.2009. године, на основу члана 168. Закона о полицији (“Службени гласник РС”, број 101/05), због безбедносних сметњи, а да је пресудом Основног суда у Пироту, 1 К.бр. 394/10 (2008) од 22.07.2011. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Нишу, 10 Кж. 1. бр. 2704/11 од 09.01.2013. године, ослобођен од оптужбе да је учинио кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ. Према налажењу туженог органа, тужилац је 04.04.2013. године, благовремено поднео предлог за понављање поступка окончаног решењем Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинета министра, 01 број 118-1-126/09 од 15.06.2009. године, па је имајући у виду одредбе члана 168. став 1. у вези члана 111. и одредбу члана 110. став 3. Закона о полицији, који је важио у време доношења предметног решења, тужени орган нашао да како је против именованог у моменту доношења решења о престанку радног односа био у току кривични поступак због кривичног дела за које се гони по службеној дужности, то је именовани наступањем ове чињенице престао да испуњава услове за даљи рад, сходно условима за пријем у радни однос, чиме је настао основ за престанак радног односа у Министарству унутрашњих послова, сходно тада важећем члану 168. став 2. Закона о полицији. Из образложења оспореног решења даље произлази да је тужени орган нашао да је против решења о престанку радног односа именовани водио управни спор, али је његова тужба одбијена пресудом Управног суда, 7 У. 10102/10 од 22.10.2010. године, а затим је и пресудом Врховног касационог суда, Посл. бр. УЗП. 394/10 од 01.07.2011. године,

одбијен његов захтев за преиспитивање наведене пресуде Управног суда. Према налажењу туженог органа, правноснажна пресуда којом је именовани ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, не представља нову чињеницу, односно нови доказ у смислу члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, с обзиром да иста није постојала у време вођења управног поступка у коме је донето решење о престанку радног односа, па као наведене околности, односно докази нису такви да би могли довести до друкчијег решења, предлог за понављање поступка је одбијен у смислу члана 246. став 3. Закона о општем управном поступку. Због наведених разлога, тужени орган је одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10), прописано је, између осталог, да у осталим стварима образложење решења садржи: кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Одредбом члана 235. став 1. истог закона, прописано је да се одредбе овог закона које се односе на првостепено решење сходно примењују и на решења која се доносе по жалби.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду цитиране одредбе Закона о општем управном поступку, Суд налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, јер образложење оспореног решења не садржи правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а те повреде су биле од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари. Ово због тога што се, према налажењу Суда, основано тужбом указује да је тужилац поднетим предлогом за понављање поступка од 04.04.2013. године, између осталог, тражио понављање поступка и због разлога за понављање поступка прописаних одредбом члана 239. тачка 5. Закона о општем управном поступку, с обзиром да из садржине наведеног предлога за понављање поступка произлази да тужилац сматра да су Основни суд у Пироту и Апелациони суд у Нишу, битно друкчије решили претходно питање на коме је засновано решење о престанку радног односа, 01 број 118-1-126/09 од 15.06.2009. године. Како тужени орган у образложењу оспореног решења није оценио да ли су у конкретном случају испуњени услови за понављање поступка и по основу из члана 239. тачка 5. Закона о општем управном поступку, при чему се наводи из одговора на тужбу не могу сматрати оценом предлога за понављање поступка и по овом основу, то је према налажењу Суда, оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, а те повреде су биле од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је због наведених повреда правила поступка оспорени акт незаконит, а што је Суд могао да цени на основу стања у списима, без одржавања јавне расправе, а не ради се о нарочитим случајевима из члана 34. Закона о управним споровима, у којима је обавезна усмена јавна расправа.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедба Суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом чл. 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана **02.06.2016.** године, П-3 У. 11505/14

Записничар,
Небојша Стојановић, с.р.

Председник већа-судија,
Томислав Медвед, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП